

N°. 4645.

1339

Moore neitsit kuruwa näoga

ehf

Kerjaja Saulo poisike.

~~1339~~

608 Kumlge nöred, kumlge wannad!
 Pange tähele mo fannad.
 Ma laulo pois ja kerjaja,
 Ma ollen rahha kerjaja.
 Keif koppikud wiin kirgo heaks,
 Kel pudub torni temma Beaks.
 Mind osta ärra römuga,
 Siis kummardan sind tännuga.

Ansekülla Kirgo torni heaks wälja
 antud.

Kuresares,
 trükkitud Ch. Asjafrey kirjadega

1865.

1339

Hakkatusseks.

Dalle üks nms ramat, ning bige pissuke. Mis tarwis nisuggune ka kirjotud, wälja antud ja trükkitud on? ja peälegi üsna immelisse nimmega: „Kerjaja laulo poisike.“ Nenda küsib wist igga üks, kes meie „noort neitsit“ armastaja käega sillitab, ehk selge filmaga Peast jalluni ülle watab. — Se on tössi küll, et meie armsa Eesti rahwal on jubba hea hulk ramatuid, küll ammugi mitte ni paljo kui Saksa rahwal, egga ja ialgi neid kätte, omma ramato fogguga. Agga, ommeti woib jedda ka jubba, kui bige selge päwa walgussel meie Eesti kele ramato foggu läbbi watab, mõnnest ramatust tunnistada: ilma asjata rahha kullo, kes ostab; illus tummekas peäle firri, nago olleks ramat häddast tarwis, ehk hammu odatud, rahwa õppetusseks ja tullusaks aia

witeks. — Agga loe ramat läbbi, siis pead küs-
sima: mis se nüüd õlli, on se nüüd üks sündinud
asji, woi moisto kõnne õppetuseks, woi üks
ennemuistine jut; loe teist kord weel läbbi ei ja
parramad arro segi pärrast; seal ei maksa illus peäle
kirri ennem ühtegi, kui — wärwitud lauda uks.

Noh, mis õppetust annab siis „Kerjaja laulo
poisite?“ Ei ühtegi. Mis tarwis ta siis ni
allandlikkult igga Cestlasse ukse ja kuro külje
peäle koppatab? Minne ilta omma küssemis-
tega. — Mis õppetust ehk rõmo tewad keif need
kerjajad, kes waejusse pärrast so uksele käiwad?
muud middagi, kui sedda, et sulle igga kord sedda
kallist kirja janna mele tulletawad: „Röömsad
andjat armastab Jummal.“

Nüüd ma rägiti meie „Kerjaja laulo poisitesse“
luggu üles. Põllun enne sulgege weel üks kord
1864 aastase Berni Postimehhe Nr 45 ja 46 —
lehhokülgi 354 ja 363, seal leiata, mis üks Anse-
külla inees omma ue kirriko ehhitamisest ja püh-
hitsemisest kirjotab, ja wiimats kirwa melega
pallub: „Wõttelge meie ue tornita kirriko peäle
hallastusega, kui teid pidusses appi hüaine, —
sest meie kirriko rahha on otsas.“ Sedda luggu
Posti mehhele kirjotades, ärtas jubba sellesamma
mehhe süddames se llätte, mis aeg aialt otsego
sundmuseks sai, „Kerjaja laulo poisitesse“ seige
Saarlaste ja Cestlaste juure lätkitada. Selle ra-

mato wälja andja andis tedda firriko torni heafs, keif se rahha, mis selle ramato mümissse läbbi fissse tulleb, on ue Anseküllä firriko rahha, kellel rahha pudusse pärrast pu torn alles waia on; kellest meie järrel tullew laul rägib. Müüd moistate küil, mis pärrast kerjaja laulo poisjite ni willedaste müüji kergitades ühhe uffelt teise uffele ruttab. — Üрге pange siis pahhaks kui ramatufesse hind ta surusse kohta nattufe kõrge näitab ollewad, selle mötte jures tulletan igga ühhele allandlikkult mele: sedda rahha, mis ja selle ramatufesse eest annad, annad ja Summala pühha au maea ehhitamisses; on se so meles mo armas wend ehk ödde, siis annaksid wist ta eest kahhe kordse hinna, ja sa tunned üht römo omma süüdames, mis selle kirjotaja igga kord tunneb, kui omma armsa ue firriko peäle watab selle möttega, — nago olleks tal jubba illus pu torn ta ollewad.

Wimaks pallun ma allandlikkult keiki aulikkuid ja armsaid koggodusse üllewaatjaid ja öppetajaid: Wötke siis mo pissufest poega, „Kerjaja laulo poisjifest“ armastusfega wasto! lubbage ja läkkitage tedda juhhatades omma koggodustes omma erri aiama! ta on alles pissufe ja wöeras, ta prugib tännolikkult teie armastust.

Summal kelle käest keif hea ja täis ande tulleb, — önnistago mo nödra ettewötmist.

Anseküllas, sel 6. Webruaril 1865.

Selle laulo wisi leiad „Laulud Sõwemaalt“ Nr. 8. nodi
peal. „Oh laulo heäl, oh laulm! . . .“

1. Oh terre neitsit, iisna noor!

Sul sille kuub, kui munna koor,
Sul punna selik selja peal,
So peiml ou sust römüs meel,
De äeres istud künka peäl,
Kes möda läeb, se näeb sind seäl.

2. Noor neitsit, olled illus küil

Ja süski halle meel on mul!
Sa istud alwa mütsiga,
Uns mütsi rie ostmatta,
So peigmees tündko jesi suurt süüd,
Ja pistko käed kufro müüd.

3. Oh peigmees tulle römuga!

To koppitud, to poled ka,
Siin on üks kaupmees, kes se eest,
Keif ostab kofko, maast ja weest,
Siis same neitsit ehjita
Ta Pead nago kroniga.

4. Kes on se neitsit? küsüd ja.

Mei' „Maarja“ kirril koston ma.
Kül istub illus künka peäl,
Oh wata ülles! mis on seäl?
Pu torn on alles watafa,
Sepärrast nago mütsita.

5. Kes on se peigmees? kel' fests süüd,
Oh ärra salga, ütle nüüd!
Ma ütlesin tal' onnast suust
Neid fannon, mis käib lihhas, luust
Kül' läbbi, süddand' heldeks teeb,
Kui kufro põhjas rahha näeb.

6. Oh olle termed selle eest!
Ma tännan wägga, süddamest,
Et nenda järge päriid sa,
Sest ütlen julgest rõmuga:
Waat' Ansekülla koggoduson!
On peigmees kellel firrif uus.

7. Kül' fests! nüüd tean minna sa,
So moisto, sauna sellea;
Sest hiitan täie healega,
Ja ütlen kurwa melega:
Oh Ansekülla koggodus!
Oh Ansekülla koggodus!

8. Sul' ärgo olgo maggust und
Enne, kui olled rahha pan'd
So neitsi Pead' kattada,
So kirgo torni ehhita.
Ei kirg' woi isse aita end,
Sepärrast pallub ärdast sind.

9. Kül' koggodus on waewa näin'd
Ja paljo kirgo päwi tein'd,
Tei' waew on sega tassutud,
Et firrif uest' ehhitud;
Se jures olleme ka näin'd,
Et kirgo rahha otša läin'd.

10. Et firrif polle walmis weel,

Sepärrast kurb on minno meel;
Kui emast watad firgo peäl,
Siis hüab wasto sul se heäl:
Oh hallasta! ja aita ka
Mo peigmees, mind weel ehhita.

11. Et ifka mötseksid se peäl
Sepärrast tulleb, laulab teäl,
So wanna issa, emmale,
So nödra wäeti lastele,
Nüüd laulo pois, kui kerjaja,
Res firgo rahha forjaja.

12. Sesamma laulo lehhe cest
Sa annad lahkest süddamest,
Kül ärra monne koppika,
Sest selgest sulle ütlen ma:
Se wiimne koppik saab jo seks.
Mei' nore neitsi ehtedeks.

13. Et laulo meister polle ma,
Mo kohhus olleks hällen'da,
Se armastus mei' firgo pool
Wiib hääbi ärra, na kui nool,
Et kartmatta nüüd ilma ees
Ma jooßen, kui üks laulo mees.

14. Ma pallun omma nödrussfest
Ja hüan lahkest süddamest:
Oh usso wend, ehk öefe!
Res liggi, kangel ollete,
Kui sedda laulo ostate,
Siis meie tänno tenite.

15. Kül „abbi=laekast“ olleme
So sanud, hea hulgate.

Kuus = sadda rübla pudub weel
Sepärrast kartlit meie meel,
Kes annab meil? se suinmake?
Se on jo hea hulgate!

16. Oh minne laulo poiske!
Sa weite kirgo sandike,
Ja jookse labbi Saaremäd,
Ka Gesti pird, Gesti ra'ad,
Kus ial leiad armastust,
Seal rägi meie türwastust.

17. Kui Israeli rahwale
Seädusse telli ehhiti,
Kust! Moses sai se tarwitust,
Kust tulli keit se warrandust?
Keil sellesamma rahwa käest
Sai folkko todut rohkest käest.

18. Kui armas kuulda uut ja sul,
Et Moses ütles: "Näind on tüü!"
Se näitab illes armastust,
Teeb usko, lotust, rõmüstust.
Dus armastus niind mulda läind?
Ei mitte. Kes on sedda näind?

19. Oh pühha paiga armastus,
Oh ärka illes armastus!
Sest armastus on usko, õht,
Ja pühha Waimo maggus lõht,
Kel armastus on waia weel
Sel jallad alles laia teel.

20. Kui armas on se kolla heäl,
Mis kirgo kornis illewel,
— Ta tutsub folkko toggodust,

Et tulge, siin on pühha lust.
Et tulge kofko, siin on hea
Ei parremad ma ilmas tea.

21. Kui armas on se pühha paik,
Kus pühha päwal ruttwad keik,
Kül teigelt polelt tulleswad,
Ja ihte paika fogguwad,
Üks tulles siit ja teine seält,
Suur Jummal watab illeweelt.

22. Kir'k on siin Ma peäl taewa tell
Seält taewas paistab, kui üks ell.
Seäl waimo roga süakse
Ja hinnata keik müakse.
Se tössi on, oh wennad, bed!
Sed' tundko teie süddamed.

23. Kui kurwaks saab sest minno meel,
Et pühhal paigal pudub weel,
Ja tarwilinne tarwitus,
Ja korralinne ehhitus.
Se tössi on, oh wennad, bed!
Sed' tundko teie süddamed.

24. Kas tunned suremad weel hääd?
Kui tehha armastusse tööd.
Siis ust on surnud, lotus ja,
Kui ja ei moista armasta.
Kas tössi on? oh wennad, bed!
Se moistko teie süddamed.

25. Se hulgal on üks ferge tö,
Et abbi tulles ühhele.
Üks annab monned loppitad,
Kel' rohkem sellest kiinned saad,
Kui pea se, siis rublaks läeb?
Ja wimaks — sadda wälja teeb.

26. Mo armas wend, sa tunnend küll,
Kui armas on so firrif sul,
Misammuti on meil ka teäl,
Sepärrast murtud meie meel,
Et joud ei anna ehhita,
Mis meie kirjgul waia ka.

27. Müüd löme armastusjes tät,
Ma rägim teile terwed töt.
Se armas on jo Summalal',
Kui Temma armo tiwa al,
Ja lapsed kolko leppiwad
Üks teisel appi töttawad.

28. Kui kauaks on meid ilma peäl?
Sepärrast wennad, tehkem teäl,
Mis käsib armastusse käst,
Kui agga wälja peab tast;
Siis tehkem waestele siin head
Se armas Summalal', sa tead.

29. Kui sinmul on üks öp'lik meel,
Siis ütlesin sul sedda weel:
Et laulo poisist woitsid sa
Ka mönned terrad noppida,
Et pühha kodda armsaks sul
Saaks, nenda kui ta ongi mul.

30. Kui armas on teil minno keel,
Siis tullen teisel korral weel.
Arm andko röömsaid sanumid
Ja keelgo, mis woib süddamid
Siin kurwasta, ja rõhhuda.
Müüd jäme terwest rahhuga.

Teadaandminne.

Kurresare linna ramato-trükkia Ch. Asfaren
annab teada, et temma jures on need siin allamaal
nimmetud ramatud sada:

- 1) **Armastusse ja maenitsusse sanna keige teniattele, (ühhe Kristusse pildiga)** 12 kopp.
- 2) **Jummala armo tee, ehk waese mehhe sibbe woitleminne ja lesje naese hädda ning abbi** 6 —
- 3) **Joulo ö. Esimesse Joulo pühha jutlus Ansekülla kirikus, tehtud lastele** 4 —
- 4) **Prohweti Elia taewaminne ehk üks waene ussikenne jaab Kristusse werre wäe läbbi jummalikko au sisse üllendud** 8 —
- 5) **Pöllomees, ehk hea nou põlloussi ärratamisest, kändmisest, äästa- misest, külwamisest, seemne-rehheteg- gust ja monda muust armsa ma-rahwale** 12 —
- 6) **Kristusse wiimsest tullemisest ja Temma au-rigist Ma peäl, ehk kel silmad on nähha, se waatto ja pango tähhele, kas Jesusse ennekulu- taminne. Temma tullemisest ja mail- ma lõppetusest meie päwadega ühte lähhäb** 20 —
- 7) **Mailma ello tee-kond, ehk kon- ned ja laulud ello õppetusest ja mele ärratamisest armsa Cesti- rahwale** 15 —
- 8) **Woõras - emma Marret. Üks jut armsa Cesti-rahwa heaks kirjutud** 5 —